

200703748/1.

Datum uitspraak: 12 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet
bestuursrecht) op het hoger beroep van:

, wonend te
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/2426 van de rechtbank Zwolle-Lelystad
van 19 april 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) de aan : (hierna: ' verstrekte leefgelden op grond van de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's van 19 november 2004 (hierna: de beleidsregels) beëindigd.

Bij besluit van 4 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank Zwolle-Lelystad (hierna: de rechtbank) het daartegen door ' ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 30 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 17 september 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Bij uitspraak van 22 april 2003 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 24 juni 2003 in zaak nr. 200303276/1 heeft de Afdeling de uitspraak van 22 april 2003 bevestigd, zodat het besluit van 17 september 2002 in rechte onaanvaardbaar is geworden.

2.2. De beleidsregels hebben betrekking op vreemdelingen die, na als alleenstaande minderjarige asielzoeker in Nederland een asielverzoek te hebben gedaan, meerderjarig zijn geworden (hierna: ex-ama's).

In de beleidsregels is vermeld dat de minister in een aantal gevallen aan ex-ama's na het bereiken van de meerderjarige leeftijd via de Stichting Nidos leefgelden heeft verstrekt zonder dat hiervoor een wettelijke grondslag bestaat en dat is besloten deze uitkeringen, die worden bekostigd uit de algemene middelen, te beëindigen. Voor de wijze van beëindiging is aansluiting gezocht bij de regelingen die op dit punt gelden voor degenen die als volwassen asielzoeker Nederland zijn binnengekomen.

In de beleidsregels is voorts vermeld dat van degene die in Nederland asiel heeft gevraagd, indien een onherroepelijk negatief besluit is genomen op de asielaanvraag, wordt verwacht dat hij zijn vertrek uit Nederland realiseert. Uitgangspunt is dat de voorzieningen dan worden beëindigd. De indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning creëert in beginsel geen nieuw recht op voorzieningen. Dit uitgangspunt is niet anders voor de vreemdeling die aanvankelijk als ama

een asielaanvraag heeft ingediend, onder voogdij van de Stichting Nidos heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld heeft ontvangen.

In de beleidsregels is verder vermeld dat voor ex-ama's, die op het moment van de inwerkingtreding van de beleidsregels reeds meerderjarig zijn en verblijven in een voorziening van de Stichting Nidos of zelfstandig op kamers wonen, geldt dat de verstrekkingen worden beëindigd na het doorlopen van een procedure die wat betreft zorgvuldigheid aansluit bij de beëindiging van voorzieningen voor andere asielzoekers. Voor de te volgen procedure is de datum van het laatste besluit in de asielprocedure bepalend. Indien het laatste besluit in de asielprocedure dateert van ná 29 december 2000, dient een besluit tot beëindiging van de leefgelden te worden genomen, nadat overeenkomstig artikel 4:8 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de ex-ama in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.

2.3. Aangezien ten aanzien van het laatste besluit in de asielprocedure op 17 september 2002 is genomen, is in dit geval laatstgenoemde procedure van toepassing.

2.4. betoogt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte geen grond heeft gevonden voor het oordeel dat de minister het besluit tot beëindiging van leefgelden ten onrechte heeft gehandhaafd, nu hij ten tijde van belang rechtmatig verblijf had omdat in beroep is beslist dat zijn bezwaar tegen de weigering hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen ten onrechte kennelijk ongegrond is verklaard.

Hij voert daartoe aan dat in de beleidsregels weliswaar is vermeld dat de indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning in beginsel geen nieuw recht op voorzieningen creëert, maar dat hij geen aanvraag heeft ingediend en de thans nog aanhangige procedure een uitvloeisel is van zijn asielaanvraag. Volgens heeft de rechtbank, door aan te sluiten bij voormeld beleidsuitgangspunt dat indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning geen nieuw recht op voorzieningen creëert, miskend dat de toepassing van de beleidsregels in zijn geval kennelijk onredelijk is. Op hem rustte in afwachting van de uitkomst van voormelde reguliere procedure, niet de rechtsplicht om Nederland te verlaten, aldus

2.4.1. Hoewel kan worden toegegeven dat in de beleidsregels strikt genomen alleen is vermeld dat de indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning in beginsel geen nieuw recht op voorzieningen creëert en hij geen aanvraag heeft ingediend, is daarmee volgens het besluit van 4 oktober 2006 en de toelichting daarop in het verweerschrift, mede bedoeld dat ook het nog aanhangig zijn van een reguliere procedure na de onherroepelijke afwijzing van de asielaanvraag er niet aan in de weg staat dat de verstrekking van leefgelden wordt beëindigd.

De Afdeling acht deze toepassing van de beleidsregels gelet op het doel daarvan niet onredelijk. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 16 juli 2007 in zaak nr. 200700472/2; www.raadvanstate.nl) is in de beleidsregels aangesloten bij het algemene uitgangspunt dat voorzieningen aan asielzoekers worden beëindigd, wanneer onherroepelijk op een asielaanvraag is beslist. Voor de aanspraak op voorzieningen is de stand

van zaken in de asielprocedure bepalend, in die zin dat voor meerderjarige ex-ama's, van wie de asielprocedure onherroepelijk is geëindigd, in beginsel geen aanspraak op het verstrekken van leefgeld bestaat. Gezien de uitspraak van de Afdeling van 24 juni 2003 is dat voor Waziri het geval.

De rechtbank heeft derhalve terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de minister het besluit tot beëindiging van leefgelden ten onrechte heeft gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.5. Voorts betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de minister de hoorplicht heeft geschonden.

2.5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 20 september 2006 in zaak nr. 200600261/1; www.raadvanstate.nl) mag van het horen slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er naar objectieve maatstaven op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de gemaakte bezwaren niet tot een andersluidend besluit kunnen leiden.

Gelet op hetgeen onder 2.3.1 is overwogen was aan voormelde maatstaf voldaan. De rechtbank heeft derhalve terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de minister de hoorplicht heeft geschonden.

Het betoog faalt.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Leden,
in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 december 2007

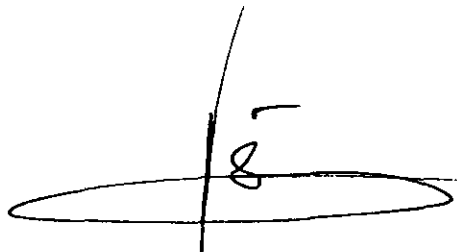
Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

32-485.

Verzonden: 12 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Beschikking op bezwaar beëindiging leefgelden

AAN: Advokatenkollektiefsloetstraat
t.a.v. A. Portier
Postbus 364
6800 AJ Arnhem

INZAKE: Van Nigerese nationaliteit
IND-nummer 0112.27.8029

Rijswijk, 4 oktober 2006

Geachte mevrouw Portier,

Het door u namens de heer (verder: belanghebbende) ingediende bezwaarschrift van 19 september 2006 (aangevuld bij brief van 27 september 2006) is gericht tegen het besluit van de Minister van Justitie van 8 augustus 2006. Hierin is besloten de verstrekking van leefgeld aan belanghebbende te beëindigen. Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA) heeft dit besluit namens de Minister van Justitie genomen.

Juridisch kader

Belanghebbende heeft als alleenstaande minderjarige asielzoeker (hierna: ama) in Nederland een asielverzoek gedaan. Hierdoor is belanghebbende onder de voogdij gekomen van de Stichting NIDOS en zijn aan belanghebbende leefgelden verstrekt. Bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd is belanghebbende meerderjarig geworden en is van rechtswege de voogdij van de Stichting NIDOS geëindigd (artikel 1:233 jo artikel 1:245 BW). Hiermee is tevens de wettelijke basis voor de verstrekking van leefgelden vervallen. De leefgelden zijn, ook al bestond hier geen wettelijke basis meer voor nu belanghebbende de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, aan belanghebbende doorbetaald.

Bij besluit van de Minister van Justitie van 19 november 2004 (Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9) is aan het bestuur van het COA de bevoegdheid tot het nemen van besluiten namens de minister inzake de beëindiging van de verstrekking van leefgelden aan ex-ama's gemandateerd.

De Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) heeft het COA medegedeeld dat belanghebbende in het kader van de eerste asielaanvraag is uitgeprocedeerd. De eerste IND-beschikking in de eerste asielprocedure dateert van ná 1 januari 2000. Ter beëindiging van de verstrekking van de leefgelden dient te worden vastgesteld dat belanghebbende de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Nadat belanghebbende conform artikel 4:8 Awb in de gelegenheid is gesteld een zienswijze naar voren te brengen, dient een beschikking beëindiging leefgelden aan belanghebbende te worden gegeven (Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9).

Voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit heeft het COA vastgesteld dat belanghebbende meerderjarig is geworden. Tevens heeft het COA belanghebbende in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen over het voornemen van het COA om de verstrekking van leefgelden aan belanghebbende te beëindigen.

In het zienswijzegesprek van 11 juli 2006 en in de door u schriftelijk ingediende aanvullende zienswijze van dezelfde datum zijn geen argumenten of gegevens aangevoerd welke voor het COA aanleiding waren om niet tot beëindiging van de verstrekking van de leefgelden over te gaan.

Beoordeling van de gronden van bezwaar

Op grond van artikel 7:2, eerste lid, Awb, dient een bestuursorgaan, voordat op bezwaar wordt beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te stellen te worden gehoord. Van dit horen kan op grond van artikel 7:3 van deze wet worden afgezien.

De gronden die u naar voren brengt in uw bezwaarschrift leiden niet tot een ander oordeel dan weergegeven in de door u bestreden beschikking.

Het COA meent dat de beleidsregels zoals die zijn opgesteld door de Minister van Justitie (zie Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9, verder: de Beleidsregels) weinig tot geen ruimte laten om hiervan af te wijken. In deze Beleidsregels is een strikte grondslag om tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden over te gaan opgenomen. De grondslag van de beëindiging van de verstrekking van de leefgelden is het feit dat belanghebbende meerderjarig is. In de Beleidsregels zijn geen omstandigheden opgenomen op grond waarvan, ondanks de meerderjarigheid, niet tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden mag worden overgegaan. De door u gestelde omstandigheden zijn in het licht van het voorgaande niet van invloed op de procedure tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden.

Het COA heeft geen reden gezien om gebruik te maken van artikel 4:84 Awb, om anders te besluiten dan waartoe de Beleidsregels nopen.

Het hebben van rechtmatig verblijf is, gezien de Beleidsregels, niet een omstandigheid die in de weg staat aan het beëindigen van de verstrekking van leefgelden. Omdat vreemdelingen die nog in de eerste asielprocedure zitten, recht hebben op opvang van het COA, is besloten om de verstrekking van leefgelden voor die categorie ex-ama's vooralsnog niet te beëindigen. Het aanhangig zijn van een verzoek om een reguliere verblijfsvergunning geeft geen recht op opvang, zodat de voorzieningen beëindigd dienen te worden (zie de toelichting op de Beleidsregels onder punt 2).

De omstandigheid dat aan belanghebbende, terwijl hij daar geen recht meer op had, nog enige tijd leefgelden zijn betaald, maakt niet dat de verstrekking van leefgelden niet meer beëindigd zou mogen worden. Van vreemdelingen die zijn uitgeprocedeerd in asiel, wordt verwacht dat zijn hun vertrek uit Nederland realiseren (zie de Beleidsregels onder punt 2). Dat een ex-ama in plaats daarvan ervoor kiest om bezwaar in te dienen tegen de ambtshalve niet-toewijzing van een reguliere vergunning, maakt niet dat de verstrekking van leefgelden niet beëindigd zou mogen worden.

Het in uw bezwaarschrift gestelde in overweging nemende ben ik van oordeel dat uw bezwaarschrift kennelijk ongegrond is omdat uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat uw bezwaren ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Dit mede gezien het feit dat de beleidsregels geen beoordelingsruimte laten om hiervan af te wijken. Daarom is belanghebbende op grond van artikel 7:3, onder b, Awb niet in de gelegenheid gesteld het bezwaar mondeling toe te lichten.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Beslissing

Het COA verklaart uw bezwaar ongegrond.

U kunt tegen deze beslissing binnen 6 weken na de dag van bekendmaking in beroep gaan bij de rechtbank. Het beroepschrift dient u te richten aan de rechtbank, sector bestuursrecht, binnen het rechtsgebied van de woonplaats van belanghebbende.

De rechtsgevolgen van dit besluit worden niet opgeschort door de indiening van een beroepschrift.

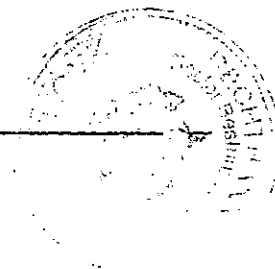
Namens de Minister van Justitie,

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,

de heer F. van Engelen,
directeur van de Directie Beleid en Juridische Zaken

Correspondentie over deze beschikking verzoek ik u te richten aan:
Centraal Orgaan opvang asielzoekers
t.a.v. Plexa/SRF
Postbus 3002
2280 ME RIJSWIJK

Uitspraak

RECHTBANK ZWOLLE-LELYSTAD

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer

Registratienummer: Awb 06/2426

Uitspraak

in het geding tussen:

wonende te, eiser,
gemachtigde: mr. A. Portier

en

de Minister van Justitie,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft verweerder de verstrekking van leefgeld aan eiser beëindigd.

Tegen dit besluit is namens eiser bij brief van 19 september 2006 een bezwaarschrift ingediend.

Bij het thans bestreden besluit van 6 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit is namens eiser bij brief van 15 november 2006 beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft een verweerschrift ingezonden.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 27 maart 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. S.R. Fernhout.

2. Overwegingen

De kern van het geschil is de vraag of verweerder in redelijkheid het besluit tot de beëindiging van de verstrekking van leefgeld aan eiser in stand heeft kunnen laten.

Voor de gevallen waarin en de wijze waarop de verstrekking van leefgeld aan alleenstaande minderjarige asielzoekers (ama's) na het bereiken van de meerderjarigheid kunnen worden beëindigd, heeft verweerder beleidsregels vastgesteld.

1/a
30 mei 07

Deze "Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's", verder: de Beleidsregels, dateren van 19 november 2004 en zijn bekendgemaakt in de Staatscourant van 14 januari 2005, nr. 10 en in werking getreden op 16 januari 2005.

Blijkens die Beleidsregels wordt bij het bereiken van de achttienjarige leeftijd een alleenstaande minderjarige asielzoeker (hierna: ama) meerderjarig en eindigt van rechtswege de voogdij van de Stichting NIDOS. Met het meerderjarig worden van de ama is de wettelijke basis voor de betaling van leef- en zakgelden door Stichting NIDOS als voogd aan de ex-ama vervallen. In de praktijk is echter de betaling van zak- en leefgeld aan een groep ex-ama's voortgezet. Hoewel de feitelijke betaling plaatsvindt door de Stichting NIDOS, is hier sprake van een uitkering van verweerder aan de ex-ama. Omdat een wettelijke grondslag daarvoor ontbreekt, is ervoor gekozen deze uitkering te beëindigen. Voor de wijze van beëindiging is aansluiting gezocht bij de regelingen die op dit punt gelden voor degene die als volwassen asielzoeker Nederland is binnengekomen.

Algemeen geldt voor degene die in Nederland asiel heeft gevraagd, dat indien een onherroepelijke negatieve beslissing is genomen op de asielaanvraag, wordt verwacht dat de vreemdeling zijn vertrek uit Nederland realiseert. Uitgangspunt is dat de voorzieningen eindigen. De indiening van een aanvraag om een vergunning tot verblijf of een volgende asielaanvraag creëert geen nieuw recht op voorzieningen. Dit uitgangspunt is niet anders voor de vreemdeling die aanvankelijk als ama een asielaanvraag heeft gedaan, onder voogdij van de Stichting NIDOS heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld van de Stichting NIDOS heeft ontvangen.

Voor ex-ama's, die op het moment van de inwerkingtreding van de Beleidsregels reeds meerderjarig zijn en verblijven in een NIDOS-voorziening of zelfstandig op kamers wonen, geldt dat de verstrekkingen eindigen na het doorlopen van een procedure die wat betreft zorgvuldigheid aansluit bij de beëindiging van voorzieningen voor 'gewone' asielzoekers. Voor de te volgende procedure is de datum van de laatste IND beschikking in de asielprocedure bepalend. Indien die beslissing dateert van ná 29 december 2000 of de eerste IND beschikking dateert van ná 1 januari 2000 dient een beschikking beëindiging leefgeld te worden gegeven, nadat overeenkomstig artikel 4:8 van de Awb de ex-ama in de gelegenheid is gesteld daarover zijn zienswijze naar voren te brengen.

In navolging van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 5 juli 2006, JV 2006, 396 overweegt de rechtbank dat dit beleid niet kennelijk onredelijk is, omdat in het algemeen als uitgangspunt geldt dat de voorzieningen eindigen, wanneer onherroepelijk op de (eerste) asielaanvraag is beslist en geen plicht bestaat tot het verstrekken van leefgeld aan meerderjarige ex-ama's. Tevens overweegt de rechtbank in navolging van de Afdeling in de genoemde uitspraak, dat de door verweerder gegeven nadere invulling aan het beleid, gelegen in de omstandigheid dat op het beleid slechts een uitzondering wordt gemaakt indien sprake is van een acute medische noodsituatie, evenmin kennelijk onredelijk is.

Vast staat dat eiser als alleenstaande minderjarige in Nederland een asielverzoek heeft ingediend en gedurende zijn minderjarigheid onder voogdij heeft gestaan van de Stichting NIDOS. Tevens staat als onbestreden vast dat de laatste IND beschikking voor eiser in de eerste asielprocedure dateert van ná 1 januari 2000.

Gedurende zijn periode van minderjarigheid heeft hij ook van verweerder leefgelden ontvangen. Op 10 augustus 2003, derhalve voorafgaand aan de inwerkingtreding van de Beleidsregels, is hij met het bereiken van de 18-jarige leeftijd meerderjarig geworden.

Hoewel daarmee de wettelijke basis voor de verstrekking van leefgelden is komen te vervallen, heeft verweerder die verstrekking desondanks voortgezet. Blijkens de stukken heeft verweerder op 11 juli 2006 eiser overeenkomstig artikel 4:8 van de Awb in de gelegenheid gesteld over de beëindiging van de leefgelden zijn zienswijze naar voren te brengen om vervolgens bij besluit d.d. 8 augustus 2006 daadwerkelijk tot die beëindiging over te gaan.

Gelet op deze omstandigheden heeft verweerder, daarbij naar het oordeel van de rechtbank een juiste toepassing aan zijn Beleidsregels gevend, in beginsel kunnen overgaan tot de beëindiging van die verstrekking van leefgelden.

Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb, die afwijking van de beleidsregels rechtvaardigen. De omstandigheid dat nog een reguliere verblijfsprocedure aanhangig is en dat eiser momenteel rechtmatig verblijf in Nederland heeft brengt niet mee dat sprake is van een zodanige bijzondere situatie. Gelet op bovengenoemde beleidsregels is immers al rekening gehouden met de omstandigheid dat nog een aanvraag om een vergunning tot verblijf of een volgende asielaanvraag aanhangig is. Daaromtrent bepaalt het beleid dat deze procedures geen nieuw recht op voorzieningen creëren. Dit uitgangspunt is volgens het beleid niet anders voor de vreemdeling die aanvankelijk als ama een asielaanvraag heeft gedaan, onder voogdij van de Stichting Nidos heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld van de Stichting Nidos heeft ontvangen. De omstandigheid dat de in eisers geval nog aanhangige procedure zijn oorsprong vindt in een ambtshalve beslissing van de (toenmalige) Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie maakt dit niet anders.

Tenslotte is de rechtbank met verweerder van oordeel dat uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van eiser ongegrond zijn en dat daarover redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is. Terecht heeft verweerder daarom van het horen van eiser afgezien en het bezwaarschrift met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb ongegrond verklaard.

Het beroep is derhalve ongegrond.

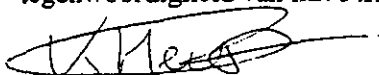
Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.P. Loman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.K. Heiting als griffier, op

19 APR. 2007

Afschrift verzonden op: 19 APR. 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
liliane van etten
assia huber
cheryl lucassen
astrid portier
jan hein van rijswijk
mieke van willigen
advokaten en prokureurs

rees derksen
jose peeze binkhorst
luana pomice
anne-marie witteveen
administratie

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1 JUN 2007	
ZAAKNR.	3748
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax antw:
3-5-07

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 - 365 13 80

Hoger beroep vreemdelingenzaken

Arnhem: 30 mei 2007

APPELSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 06/2426

Inzake: de heer '
Geboorteland: Niger
Geboortedatum:

Geeft te kennen:

De heer ! geboren op , woonachtig of verblijfplaats hebbende aan de ten deze woonplaats kiezend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellant is gemachtigd en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging; dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank Zwolle-Lelystad, (productie 1), gedateerd 19 april 2007 en dezelfde dag verzonden, waarbij:

Het beroep ongegrond wordt verklaard.

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appèlschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1:

De rechtbank oordeelde in de 3e alinea op pagina 2 van de uitspraak dat:

Algemeen geldt voor degene die asiel in Nederland heeft aangevraagd, dat indien een onherroepelijke negatieve beslissing is genomen op de asielaanvraag, wordt verwacht dat de vreemdeling zijn vertrek uit Nederland realiseert.

Uitgangspunt is dat de voorzieningen eindigen. De indiening van een aanvraag (vetgedrukt door gemachtigde) om een vergunning tot verblijf of een volgende asielaanvraag creëert geen nieuw recht op voorzieningen. Dit uitgangspunt is niet anders voor de vreemdeling die aanvankelijk als ama een asielaanvraag heeft gedaan, onder voogdij van de stichting NIDOS heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld van de stichting NIDOS heeft ontvangen.

Appellant kan zich met deze overwegingen van de rechtbank niet verenigen. Hoewel het algemene uitgangspunt dat van een vreemdeling die een onherroepelijke negatieve uitspraak op een asielaanvraag heeft verkregen mag worden verwacht dat hij Nederland verlaat, wellicht juist staat weergegeven, doet zulks in casu niet terzake.

Want appellant heeft weliswaar een onherroepelijke uitspraak 24 juni 2003 op zijn asielverzoek gekregen, echter hij kwam als ama Nederland binnen en de rechtbank Almelo besliste op 13 juni 2006 dat de IND het bezwaar van appellant in de procedure omtrent verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling ten onrechte kennelijk ongegrond had verklaard. Dit betekent dat appellant rechtmatig verblijf had, hetgeen hij overigens nog steeds heeft, op het moment dat verweerder zijn leefgelden stopzette.

De door de rechtbank als algemene uitgangspunten aangehaalde achtergronden zijn in casu niet van toepassing. Appellant was geen volwassen asielzoeker en van appellant mocht niet en mag nog steeds niet verwacht worden dat hij Nederland verlaat. En appellant heeft nimmer een aanvraag om een vergunning tot verblijf ingediend. De thans nog immer aanhangige procedure is een uitvloeisel van de asielaanvraag en dat is appellant zijn eerste en enige procedure.

Van een asielzoeker die in zijn asielprocedure onherroepelijk uitgeprocedeerd raakt, mag niet verwacht worden dat hij Nederland verlaat, indien hij minderjarig is of ten tijde van zijn asielverzoek was en de IND niet op juiste wijze heeft vastgesteld dat hij geen recht zou hebben op verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Tot op heden is appellant nog nimmer rechtmatig verwijderbaar geweest en van een ex-asielzoeker die niet uitzetbaar is, dient geconcludeerd te worden dat hij rechtmatig verblijf heeft en alsdan mag van die vreemdeling niet verwacht worden dat hij Nederland verlaat.

Overigens geeft een herhaalde of volgende asielaanvraag sinds 1 januari 2006 ook een (her)nieuw(d) recht op opvang.

Indien de redenering van de rechtbank, in navolging van verweerder, juist zou zijn, dan valt niet in te zien waarom verweerder die leefgelden niet eerder heeft stopgezet, gelet op de onherroepelijke uitspraak in de asielzaak van 24 juni 2003, het feit dat appellant op meerderjarige werd, en de beleidsregels waarbij de leefgelden aan ex-ama's konden worden stopgezet op 16 januari 2005 in werking traden.

Grief 2:

*In de 5^e alinea op pagina 2 van de uitspraak overweegt de rechtbank dat:
Dit beleid niet kennelijk onredelijk is, omdat in het algemeen als uitgangspunt geldt dat de voorzieningen eindigen, wanneer onherroepelijk op de (eerste) asielaanvraag is beslist en geen plicht bestaat tot het verstrekken van leefgeld aan meerderjarige ex-ama's. Tevens overweegt de rechtbank dat de door verweerder gegeven nadere invulling aan het beleid, gelegen in de omstandigheid dat op het beleid slechts een uitzondering wordt gemaakt indien sprake is van een acute noodsituatie, evenmin kennelijk onredelijk is.*

Appellant kan zich hiermee niet verenigen, waarbij hij verwijst naar het gestelde onder de eerste grief.

Wat er ook zij van de algemene uitgangspunten, appellant dient in de situatie gebracht te worden alsof hij nog geen onherroepelijke uitspraak op zijn eerste asielaanvraag heeft gekregen, omdat van hem niet verwacht mag worden dat hij Nederland verlaat. In die eerste asielaanvraag behoort de IND ook ambtshalve een correct oordeel te geven inzake de verstrekking van een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling, hetgeen in dit geval nog niet onherroepelijk vaststaat, sterker nog de rechter heeft het oordeel van de IND daaromtrent vernietigd. Het zou toch als kennelijk onredelijk moeten worden beschouwd indien beleidsregels inzake de stopzetting van leefgelden aan ex-ama's appellant er feitelijk toe dwingen terug te keren naar zijn land, terwijl de rechter in de eerste en enige door appellant opgestarte verblijfsrechtelijke procedure heeft geoordeeld dat de beschikking van de IND - terzake het ambtshalve onthouden van een verblijfsvergunning vanwege de minderjarigheid - vernietigd wordt omdat de IND niet juist heeft getoetst of er adequate opvang voor appellant in Niger was en hij aldus niet terug hoeft te keren. Door iemand van opvang en voorzieningen te onthouden, wordt diegene gedwongen terug te keren of op straat in Nederland te leven, ondanks het feit dat hij rechtmatig in Nederland verblijft.

De rechtbank had dienen te oordelen dat de beleidsregels, de voorgaande uiteenzetting als gevolg hebbende, (in casu) kennelijk onredelijk zijn.

Grief 3:

In de derde alinea op pagina 3 van de uitspraak oordeelde de rechtbank ten onrechte dat:

Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb, die afwijking van de beleidsregels rechtvaardigen. De omstandigheid dat nog een reguliere verblijfsprocedure aanhangig is en dat eiser momenteel rechtmatig verblijf in Nederland heeft brengt niet mee dat sprake is van een zodanige bijzondere situatie. Gelet op bovengenoemde beleidsregels is immers al rekening gehouden met de omstandigheid dat nog een aanvraag (vetgedrukt door gemachtigde) om een vergunning tot verblijf of een volgende asielaanvraag aanhangig is. Daaromtrent bepaalt het beleid dat deze procedures geen nieuw recht op voorzieningen creëren....

De omstandigheid dat de in eisers geval nog aanhangige procedure zijn oorsprong vindt in een ambtshalve beslissing van de (toenmalige) Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie maakt dit niet anders.

Appellant kan zich hiermee niet verenigen en meent dat de rechtbank niet heeft onderkend dat in dit geval geen sprake is van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning en evenmin van een nieuw recht op voorzieningen. Het uiteindelijke gevolg van dit oordeel van de rechtbank Zwolle, namelijk dat de uitspraak van de rechtbank Almelo d.d. 13 juni 2006, waarin werd bepaald dat appellant Nederland niet hoeft te verlaten, omdat de IND ambtshalve in die eerste asielprocedure niet juist heeft getoetst of er adequate opvang voor hem in Niger was, teniet wordt gedaan, kan niet juist zijn.

Appellant wordt door verweerder gedwongen Nederland te verlaten of in Nederland zonder voorzieningen op straat te leven, ondanks het feit dat hij nog steeds rechtmatig in Nederland verblijft als uitvloeisel van een eerste en enig in Nederland ingediend asielverzoek.

Grief 4:

In de vierde alinea op pagina 3 van de uitspraak oordeelde de rechtbank ten aanzien van de hoorplicht onder andere dat:

Uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van eiser ongegrond zijn en dat daarover redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is. Terecht heeft verweerder daarom van het horen van eiser afgezien.

Appellante kan zich met dit oordeel van de rechtbank niet verenigen, omdat de rechtbank hiermee voorbijgaat aan de hoofdregel dat de bezwaarde wordt gehoord. Op deze wijze wordt die regel een dode letter. In casu had verweerder de beschikking op bezwaar niet of nauwelijks gemotiveerd en dat gezien in samenhang dat appellant ook niet is gehoord en er wel een beroep op artikel 4:84 Awb was gedaan, maakt dat verweerder de procedurele zorgvuldigheidseisen heeft geschonden.

Algehele conclusie ten aanzien van de uitspraak van de rechtbank Zwolle.

Appellant meent dat de rechtbank te Zwolle ten onrechte heeft geoordeeld dat het COA na een zorgvuldige procedure een voldoende gemotiveerd besluit tot stopzetting van de aan hem verstrekte leefgelden is overgegaan.

PETITUM:

Redenen waarom appellante u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Zwolle van 19 april 2007 te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr A. Portier

Advocaat.

Bijlage: Productie 1: uitspraak rechtbank Zwolle van 19 april 2007